

บทที่ 1

บทนำ

ความสำคัญของปัญหา

วิศวกรรมศาสตร์เป็นศาสตร์ที่นำวิทยาศาสตร์ธรรมชาติและเทคโนโลยีมาประยุกต์ใช้ในการแก้ปัญหาของมนุษย์ ทั้ง 4 สาขาวิชาหลักนี้แยกย่อยออกเป็นหลายวิชาซึ่งมี 4 สาขาวิชาหลักคือ วิศวกรรมไฟฟ้า วิศวกรรมเครื่องกล วิศวกรรมโยธา วิศวกรรมเคมี และในปัจจุบันยังมีสาขาวิชาที่เพิ่มขึ้นใหม่มากมาย เช่น วิศวกรรมการบิน วิศวกรรมนิวเคลียร์ วิศวกรรมสิ่งแวดล้อม วิศวกรรมชีวการแพทย์ และวิศวกรรมระบบ ฯลฯ (สมบัติ ทิมทพันธ์, 2529)

วรรณกรรมทางด้านวิศวกรรมศาสตร์ได้เกิดขึ้นอย่างรวดเร็ว บัตรรายการและดรรชนีวารสารในห้องสมุดจึงต้องเป็นเครื่องมือที่สำคัญที่ทำให้ผู้ใช้ห้องสมุดได้รับความสะดวก และค้นเรื่องที่ทริขึ้นนั้นได้ โดยเฉพาะบรรณารักษ์แผนกบริการตอบคำถามและช่วยการค้นคว้าจะต้องใช้บัตรเรื่องเป็นเครื่องมือสำหรับให้บริการอย่างมีประสิทธิภาพ (ชมพู โชติจริยะ, 2515) งานวิจัยของ ทศนา หาญผล (2520) พบว่าในห้องสมุดเฉพาะนั้น บรรณารักษ์และผู้ใช้ห้องสมุดใช้บัตรเรื่องในการค้นหาหนังสือ เพราะในบัตรเรื่องจะมีหัวเรื่องซึ่งประกอบด้วย คำ กลุ่มคำหรือวลีที่กำหนดขึ้นใช้ระบุเนื้อหาของวัสดุห้องสมุดที่มีเนื้อหาอย่างเดียวกันไว้เป็นบรรทัดแรก แล้วเรียงลำดับอักษรตัวแรกของหัวเรื่องในตู้บัตรรายการ ดังนั้น วัสดุห้องสมุดที่ระบุหัวเรื่องเดียวกันทั้งหมดก็จะรวมอยู่ด้วยกัน แต่ในการทำบัตรเรื่องสำหรับหนังสือภาษาไทยนั้นบรรณารักษ์ต้องกำหนดหัวเรื่องขึ้นตามคั่นทางวิชาการเฉพาะสาขาวิชาทำให้หัวเรื่องที่แต่ละห้องสมุดกำหนดขึ้น มีลักษณะการใช้คำและวลีที่แตกต่างกัน จึงเกิดปัญหาว่าจะเลือกใช้ หัวเรื่องใดซึ่งให้คำที่สื่อความหมายได้ถูกต้องใกล้เคียงกับเนื้อหาของวัสดุห้องสมุดให้มากที่สุดและใช้ได้เป็นแบบแผนเดียวกันในงานห้องสมุดด้วย

งานวิจัยที่ศึกษาเกี่ยวกับการใช้หัวเรื่องเฉพาะสาขาวิชา ได้แก่ Clark (1974) ได้ทำการวิจัยเรื่องความพอเพียงของการให้หัวเรื่องสำหรับข้อมูลเรื่องคนผิวดำ โดยใช้คู่มือ "Library of Congress Subject Headings" ฉบับพิมพ์ครั้งที่ 9 พบว่าหัวเรื่องเกี่ยวกับคนผิวดำในหนังสือ

หัวข้อนี้มีไม่เพียงพอ ผู้วิจัยมีความเห็นว่า คู่มือการให้หัวข้อเรื่องควรมีการแก้ไขปรับปรุงใหม่ จากผลการวิจัยแสดงให้เห็นว่า "Library of Congress Subject Headings" ไม่เหมาะสำหรับใช้เป็นหัวข้อเรื่องเฉพาะสาขาวิชาแต่จะเหมาะกับหัวข้อเรื่องทั่ว ๆ ไป นอกจากนี้ยังมีงานวิจัยที่เกี่ยวกับหัวข้อเรื่องเฉพาะสาขาวิชาคือ Nichol (1984) ได้ศึกษาเกี่ยวกับหัวข้อเรื่องด้านคาทอลิก (Catholic Subject Headings) ของห้องสมุดมหาวิทยาลัย และวิทยาลัยคาทอลิก เพื่อเปรียบเทียบหัวข้อเรื่องด้านคาทอลิกฉบับพิมพ์ครั้งที่ 5 ได้ผลว่ามีหัวข้อเรื่องที่ใช้ได้ตรงกับ "หัวข้อเรื่องของหอสมุดรัฐสภาอเมริกัน" ฉบับพิมพ์ครั้งที่ 9 จำนวน 3,010 หัวข้อเรื่องส่วนที่เหลืออีก 1,212 หัวข้อเรื่อง จะเป็นหัวข้อเรื่องที่มีลักษณะเฉพาะด้านของ "Catholic Subject Headings" ซึ่งแตกต่างจากหัวข้อเรื่องของหอสมุดรัฐสภาอเมริกันทั้งรูปแบบ ของหัวข้อ การใช้คำ ความหมายของคำ และ Oliver Linton Lilley (1959) ได้ศึกษาหัวข้อเรื่องเฉพาะในหมวดวิชาการและคหกรรมศาสตร์ โดยใช้ข้อมูลจากหัวข้อเรื่องที่ใช้ในบัตรรายการของห้องสมุดประชาชนนิวยอร์ก โดยผู้วิจัยได้ศึกษาถึงการเลือกใช้คำที่เป็นหัวข้อเรื่อง การให้หัวข้อเรื่อง คำอธิบายหัวข้อเรื่อง และการอ้างอิงต่าง ๆ จากผลการวิจัยปรากฏว่า ควรมีการเปลี่ยนแปลงวิธีการใช้คำและรูปแบบของหัวข้อเรื่องบ้าง โดยเฉพาะหัวข้อเรื่องที่มีความหมายเฉพาะเจาะจง และควรมีคำอธิบายหัวข้อเรื่องกับการโยงข้อความต่าง ๆ เพิ่มมากขึ้น

ส่วนงานวิจัยที่ศึกษาเกี่ยวกับหัวข้อเรื่องเฉพาะสาขาของไทย ได้แก่ ไพพรรณ ไพบูลย์ศรีนครา (2518) ได้ศึกษาหัวข้อเรื่องหมวดวิชาการศึกษาของห้องสมุดมหาวิทยาลัยในกรุงเทพมหานคร พบว่าหัวข้อเรื่องที่มีเนื้อหาเดียวกัน แต่ใช้คำและวลีต่างกัน มีจำนวนถึง 85 หัวข้อเรื่อง นิรมล หร่ายเจริญ (2519) ได้ศึกษาหัวข้อเรื่องของหนังสือเกี่ยวกับประเทศไทยของห้องสมุดสถาบันอุดมศึกษาในส่วนกลางและหอสมุดแห่งชาติ พบว่า หัวข้อเรื่องที่มีเนื้อหาเดียวกันแต่ใช้คำและวลีต่างกันมี 139 หัวข้อเรื่อง และหัวข้อเรื่องที่แต่ละห้องสมุดใช้ต่างไปจากหัวข้อเรื่องใน "หนังสือหัวข้อเรื่องสำหรับหนังสือภาษาไทยของสมาคมห้องสมุดแห่งประเทศไทย" มีจำนวน 70 หัวข้อเรื่อง นอกจากนี้ยังพบปัญหาในการกำหนดหัวข้อเรื่องของบรรณารักษ์ คือ คำศัพท์วิชาการต่าง ๆ ที่แปลจากภาษาต่างประเทศ เพื่อใช้เป็นหัวข้อเรื่องนั้น จะต้องเป็นภาษาไทยให้ถูกต้อง โดยการสอบถามผู้เชี่ยวชาญ และปัญหาการขาดคู่มือกำหนดหัวข้อเรื่องเฉพาะวิชาที่ทันสมัย ดารารวรรณ เจริญเพิ่มพูน (2525) ได้ทำการวิจัยเรื่องการใช้หัวข้อเรื่องภาษาไทย สาขาประชากรศาสตร์ พบว่าปัญหาที่สำคัญคือการขาดหนังสือคู่มือการให้หัวข้อเรื่องภาษาไทยสำหรับหนังสือภาษาไทยในสาขาประชากรศาสตร์ และได้ทำการสำรวจและรวบรวมตลอดจนวิเคราะห์หัวข้อเรื่องทางประชากรศาสตร์ พบว่าร้อยละ 90 ขึ้นไป มีลักษณะการใช้คำและวลีแบบธรรมดาเป็นส่วนใหญ่โดยไม่มีการลัดที่คำหรือใช้หัวข้อเรื่องย่อยประกอบหัวข้อเรื่องใหญ่ บุณยาพร ปานดิษฐ์ (2531) ได้ทำการวิจัย

เรื่อง หัวเรื่องภาษาไทยในสาขานิติศาสตร์ พบว่าหัวเรื่องที่บรรณารักษ์กำหนดขึ้นใช้มีลักษณะแตกต่างกัน แต่มีความหมายคล้ายกันหรือเหมือนกัน และเมื่อเปรียบเทียบหัวเรื่องที่บรรณารักษ์กำหนดขึ้นใช้กับหลักเกณฑ์การกำหนดหัวเรื่องทางบรรณารักษศาสตร์ พบว่าหัวเรื่องส่วนใหญ่ที่ไม่สอดคล้องกับหลักเกณฑ์การกำหนดหัวเรื่องทางบรรณารักษศาสตร์ คือ คำนท์เฉพาะสาขานิติศาสตร์ โดยเฉพาะการใช้หัวเรื่องย่อย นอกจากนี้ยังมีงานวิจัยเฉพาะสาขาวิชาคือ ละออ รอดมณี (2531) ได้ทำการวิจัยหัวเรื่องภาษาไทยสาขาประมง ผลการวิจัยพบว่าหัวเรื่องที่บรรณารักษ์กำหนดขึ้นใช้ในห้องสมุดนั้นเป็นคำทั่ว ๆ ไป หรือคำที่มีการสลับที่คำตามหลักเกณฑ์การกำหนดหัวเรื่อง แต่ผู้ใช้คือนักวิชาการประมงนิยมเลือกใช้หัวเรื่องที่มีลักษณะเป็นคำนามแบบคำผสม

การศึกษาริวิจัยดังกล่าวแล้ว เป็นการสำรวจ รวบรวมและวิเคราะห์ หัวเรื่องที่ห้องสมุดเฉพาะสาขาวิชาเหล่านั้นใช้ เพื่อศึกษาถึงความแตกต่างในการใช้คำและวลีในการกำหนดหัวเรื่อง และศึกษาความนิยมในการใช้คำและวลีที่จะค้นวัสดุห้องสมุดของผู้ใช้ เพื่อให้ได้หัวเรื่องเป็นแบบแผนเดียวกันและส่วนใหญ่ได้พบว่าหนังสือคู่มือการกำหนดหัวเรื่องภาษาไทยทั่ว ๆ ไป มีหัวเรื่องเฉพาะสาขาวิชาไม่เพียงพอและคำค้นที่ไม่ทันสมัย

วิศวกรรมศาสตร์เป็นวิชาเฉพาะสาขาหนึ่งที่ประสบปัญหาดังกล่าว จากการสำรวจเบื้องต้นของผู้วิจัยปรากฏว่าในหนังสือคู่มือการกำหนดหัวเรื่องทั้ง 3 เล่ม คือ หัวเรื่องภาษาไทย ของสมาคมห้องสมุดแห่งประเทศไทย มีหัวเรื่องทั้งหมด 3,264 หัวเรื่อง มีหัวเรื่องเฉพาะด้านวิศวกรรมศาสตร์ 164 หัวเรื่อง หัวเรื่องภาษาไทยของมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์มีหัวเรื่อง ทั้งหมด 2,834 หัวเรื่อง มีหัวเรื่องด้านวิศวกรรมศาสตร์ 171 หัวเรื่อง และหัวเรื่องภาษาไทยของคณะอนุกรรมการกลุ่มวิเคราะห์เลขหมู่และทำบัตรรายการห้องสมุดสถาบันอุดมศึกษา มีหัวเรื่องทั้งหมด 6,209 หัวเรื่อง มีหัวเรื่องด้านวิศวกรรมศาสตร์ 619 หัวเรื่อง ซึ่งจัดว่ามีจำนวนน้อยมาก ดังนั้นในการปฏิบัติงานห้องสมุดบรรณารักษ์จึงต้องกำหนดคำและวลีเป็นหัวเรื่องขึ้นเอง โดยใช้นั่งคู่มือเล่มอื่น ๆ ประกอบการกำหนดคำและวลีเป็นหัวเรื่อง ได้แก่ คำนท์บัญญัติวิศวกรรมสถานแห่งประเทศไทย คำนท์บัญญัติสำนักงานมาตรฐานผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม คำนท์บัญญัติหน่วยงานกรมสาขาต่าง ๆ ตามเนื้อหาวิชา และโดยการแปลเทียบเคียงจากคู่มือภาษาต่างประเทศ เช่น "Library of Congress Subject Headings." เป็นต้น และก็ได้พบปัญหาดังผลการวิจัยที่ได้กล่าวมาแล้ว คือ มีการใช้คำและวลีที่ต่างกันไปในแต่ละห้องสมุด ยากแก่การใช้ทรัพยากรห้องสมุดร่วมกัน ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษาการใช้หัวเรื่องภาษาไทยสาขาวิศวกรรมศาสตร์ เพื่อให้การใช้หัวเรื่องในสาขาวิชานี้เป็นไปในแนวทางเดียวกันกับใช้เป็นเครื่องมือค้นหาวัสดุห้องสมุดได้อย่างรวดเร็ว

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. ศึกษาปัญหาการใช้หัวเรื่องภาษาไทยสาขาวิศวกรรมศาสตร์ของบรรณารักษ์จัดหมู่และทำบัตรรายการ
2. รวบรวมและวิเคราะห์หัวเรื่องภาษาไทยสาขาวิศวกรรมศาสตร์ ที่ใช้ตามคู่มือการใช้หัวเรื่องภาษาไทย 3 เล่ม คือ หัวเรื่องภาษาไทย ของสมาคมห้องสมุดแห่งประเทศไทย หัวเรื่องสำหรับหนังสือภาษาไทย ของห้องสมุดมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ และหัวเรื่องสำหรับหนังสือภาษาไทย ของคณะอนุกรรมการกลุ่มวิเคราะห์เลขหมู่และทำบัตรรายการห้องสมุดสถาบันอุดมศึกษา และรวบรวมวิเคราะห์หัวเรื่องจากหัวเรื่องที่บรรณารักษ์กำหนดขึ้นใช้เองในห้องสมุดที่ทำการสำรวจ 11 แห่ง
3. ศึกษาความนิยมของนักวิชาการวิศวกรรมศาสตร์ในการใช้หัวเรื่องด้านวิศวกรรมศาสตร์

สมมติฐาน

1. หัวเรื่องภาษาไทยด้านวิศวกรรมศาสตร์ในหนังสือคู่มือการใช้หัวเรื่องภาษาไทย มีจำนวนน้อย
2. หัวเรื่องภาษาไทยด้านวิศวกรรมศาสตร์ที่บรรณารักษ์กำหนดขึ้นใช้ในห้องสมุดมีลักษณะทางภาษาที่หลากหลาย คือ ใช้คำศัพท์ที่แตกต่างกันแต่ความหมายอย่างเดียวกัน ใช้สลับที่คำ ใช้ทับศัพท์ภาษาต่างประเทศ
3. หัวเรื่องใหญ่ -- หัวเรื่องย่อยที่บรรณารักษ์ส่วนใหญ่กำหนดขึ้นใช้เองในห้องสมุด ไม่เป็นไปตามหลักเกณฑ์การกำหนดคำและวลีเป็นหัวเรื่อง
4. ลักษณะทางภาษาของหัวเรื่องที่รวบรวมมาบางประการ ไม่สอดคล้องกับความนิยมในการเลือกใช้ของนักวิชาการวิศวกรรมศาสตร์

ขอบเขตของการวิจัย

1. การวิจัยนี้จะทำการสัมภาษณ์บรรณารักษ์จัดหมู่และทำบัตรรายการหนังสือภาษาไทยสาขาวิศวกรรมศาสตร์ในห้องสมุดวิศวกรรมศาสตร์และห้องสมุดกลางของมหาวิทยาลัยที่วิเคราะห์เลขหมู่และทำบัตรรายการหนังสือภาษาไทยให้ห้องสมุดคณะวิศวกรรมศาสตร์สถาบันอุดมศึกษา ทบวงมหาวิทยาลัย

ของรัฐ รวม 11 แห่งคือ

- 1.1 ห้องสมุดคณะวิศวกรรมศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
- 1.2 ห้องสมุดคณะวิศวกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์
- 1.3 ห้องสมุดคณะวิศวกรรมศาสตร์ สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าพระนครเหนือ
- 1.4 สำนักหอสมุดกลางสถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าพระนครเหนือ
- 1.5 ห้องสมุดคณะวิศวกรรมศาสตร์ สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง
- 1.6 สำนักหอสมุดกลาง สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง
- 1.7 ห้องสมุดคณะวิศวกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น
- 1.8 ห้องสมุดคณะวิศวกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
- 1.9 สำนักหอสมุดกลาง มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
- 1.10 สำนักหอสมุดกลาง มหาวิทยาลัยขอนแก่น
- 1.11 สำนักหอสมุดกลาง มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์
2. รวบรวมหัวเรื่องภาษาไทยด้านวิศวกรรมศาสตร์ จาก 4 แหล่งคือ
 - 2.1 หนังสือหัวเรื่องภาษาไทย ของสมาคมห้องสมุดแห่งประเทศไทย พ.ศ. 2525
 - 2.2 หนังสือหัวเรื่องภาษาไทย ของคณะกรรมการกลุ่มวิเคราะห์เลขหมู่และทำบัตรรายการสถาบันอุดมศึกษา พ.ศ. 2532
 - 2.3 หนังสือหัวเรื่องภาษาไทย ของมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ พ.ศ. 2521
 - 2.4 หัวเรื่องที่บรรณารักษ์กำหนดขึ้นใช้ในห้องสมุดคณะวิศวกรรมศาสตร์และห้องสมุดกลางของสถาบันที่มีการเรียนการสอนวิศวกรรมศาสตร์เป็นวิชาหลัก รวม 11 แห่ง
3. กลุ่มประชากรคือ บรรณารักษ์วิเคราะห์เลขหมู่และทำบัตรรายการภาษาไทยสาขาวิศวกรรมศาสตร์ของห้องสมุด 11 แห่ง รวม 22 คนที่ทำการศึกษา กลุ่มประชากรที่เป็นนักวิชาการวิศวกรรมศาสตร์ 17 สาขาวิชา สาขาวิชาละ 5 คน รวม 85 คน และหัวเรื่องภาษาไทยด้านวิศวกรรมศาสตร์ จำนวน 2,213 หัวเรื่อง

วิธีดำเนินการวิจัย

1. สัมภาษณ์บรรณารักษ์จัดหมู่และทำบัตรรายการ 11 แห่ง โดยจะสัมภาษณ์บรรณารักษ์

- วิเคราะห์เลขหมู่และทำบัตรรายการหนังสือภาษาไทยสาขาวิศวกรรมศาสตร์ เกี่ยวกับปัญหาการใช้หัวเรื่องภาษาไทยด้านวิศวกรรมศาสตร์ โดยสร้างแบบสอบถามประกอบการสัมภาษณ์
2. รวบรวมและคัดเลือกหัวเรื่องวิศวกรรมศาสตร์จากหนังสือคู่มือ การให้หัวเรื่องสำหรับหนังสือภาษาไทย 3 เล่ม
 3. รวบรวมและคัดเลือกหัวเรื่องที่เกี่ยวข้องกับวิศวกรรมศาสตร์ จากบัตรเรื่องที่ใช้ในห้องสมุด 11 แห่ง โดยหัวเรื่องที่รวบรวมและคัดเลือกมาจะประกอบด้วย หัวเรื่องดังนี้
 - 3.1 หัวเรื่องที่ใช้เหมือนหัวเรื่องในหนังสือคู่มือ การให้หัวเรื่องสำหรับหนังสือภาษาไทย
 - 3.2 หัวเรื่องที่เพิ่มจากหัวเรื่องในคู่มือการให้หัวเรื่องสำหรับหนังสือภาษาไทย ซึ่งหมายถึงหัวเรื่องที่บรรณารักษ์กำหนดขึ้นเอง
 4. หัวเรื่องที่รวบรวมมาทั้งหมดเป็นหัวเรื่องที่ตรงกันบ้าง จึงต้องตัดหัวเรื่องที่ตรงกันออกไป และนำหัวเรื่องที่เหลือไปสอบถามนักวิชาการทางด้านวิศวกรรมศาสตร์ เพื่อความถูกต้องว่าเป็นหัวเรื่องสาขาวิศวกรรมศาสตร์ที่แท้จริง
 5. รวบรวมและคัดเลือกหัวเรื่องที่มีความหมายคล้ายคลึงกัน แต่ใช้คำและวลีต่างกันมารวมไว้ด้วยกัน และหัวเรื่องที่เหลือจากการจัดกลุ่ม มาจัดทำแบบสอบถามเกี่ยวกับการเลือกใช้หัวเรื่องของนักวิชาการ โดยจัดเรียงหัวเรื่องตามลำดับอักษร และแบ่งหัวเรื่องออกเป็น 4 สาขาหลัก คือวิศวกรรมไฟฟ้า วิศวกรรมเครื่องกล วิศวกรรมเคมี วิศวกรรมโยธา
 6. สรุปลักษณะของหัวเรื่องที่บรรณารักษ์กำหนดขึ้นแตกต่างกัน อย่างไรบ้าง เช่น ลักษณะของหัวเรื่อง การใช้ถ้อยคำ การใช้ตัวเลขแตกต่างกัน
 7. วิเคราะห์หัวเรื่องแต่ละหัวเรื่องที่ได้จากการเลือกใช้หัวเรื่องของนักวิชาการ โดยการแจกแจงความถี่ และคำนวณหาค่าร้อยละ ถ้าความนิยมในการเลือกใช้หัวเรื่องของนักวิชาการมีจำนวนมากกว่า ร้อยละ 50 ถือว่าเป็นหัวเรื่องที่นักวิชาการนิยมเลือกใช้ หัวเรื่องที่นักวิชาการมีความนิยมจำนวนน้อยกว่าร้อยละ 50 ถือว่าเป็นหัวเรื่องที่นักวิชาการไม่นิยมเลือกใช้ และหัวข้อที่ได้รับการเสนอแนะมีนักวิชาการเสนอมากกว่า หัวเรื่องที่นักวิชาการนิยมเลือกใช้ถือว่าเป็นหัวเรื่องที่เหมาะสมด้วย
 8. สรุปลักษณะของหัวเรื่องที่นักวิชาการเลือกใช้
 9. วิเคราะห์หัวเรื่องที่บรรณารักษ์กำหนดขึ้นใช้เอง เปรียบเทียบกับหลักการกำหนดหัวเรื่องทางบรรณารักษศาสตร์

10. สรุป ปัญหา และข้อเสนอแนะต่าง ๆ เกี่ยวกับการใช้หัวเรื่องภาษาไทย สาขา วิชาวิศวกรรมศาสตร์ เพื่อเป็นแนวทางในการกำหนดหัวเรื่องขึ้นใช้ต่อไป

ประโยชน์ที่จะได้รับ

1. เพื่อให้บรรณารักษ์ จัดหมู่และทำบัตรรายการภาษาไทย ได้ทราบถึงปัญหาการใช้หัวเรื่อง ภาษาไทยสาขาวิชาวิศวกรรมศาสตร์
2. เพื่อเสนอแนะแนวทางในการกำหนดหัวเรื่องภาษาไทยสาขาวิชาวิศวกรรมศาสตร์ขึ้นใช้เอง ในห้องสมุดต่อไป
3. ทำให้มีบัญชีหัวเรื่องภาษาไทย สาขาวิชาวิศวกรรมศาสตร์ ซึ่งสามารถนำไปใช้ประโยชน์ใน ห้องสมุดด้านวิศวกรรมศาสตร์ได้

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย